

Innehåll

- 1 Slöjan är diskriminerande, stoppa barnslöja
- 2 Omskärelse av pojkar
- 3 Har hedersmord med rasism att göra?
- 4 Vems kultur pratar vi om?

Ansvarig utgivare:

Sara Ghasemyani
sara.ghasemyani@spray.se

Redaktör:

Soleyman Ghasemiani
info@barnenforst.se

Adress: Box 69 / 424 22 Angered

- Tel: 070- 444 15 78
- Fax: 08- 590 737 99
- info@barnenforst.se
- www.barnenforst.se
- www.childrenfirstinternational.org

Slöjan är diskriminerande; Stoppa barnslöja!

Den 24/3 höll islamiska kvinnoföreningen i Umeå en demonstration i protest mot Minervaskolan som nyligen förbjöd en sju årig flicka att bära slöja i skolan. Skolan motiverade detta med att huvudbonader stör ordningen i skolan och att inga sådana får förekomma där.

En hel del röster har höjts till stöd för slöjan i skolan och mot skolans beslut. Diskrimineringsombudsmannen DO, har upprättat en egen anmälan. DO:s chefsjurist Anna Gunnarsdottir säger att detta kan vara ett brott mot religionsfriheten (Aftonbladet, 06-3-25). Andra röster kallar detta för kränkning av en grupp som redan ligger i underläge och känner sig utpekade och diskriminerade.

Troende islamiska kvinnor skall ta på sig slöja enligt koranen. Detta är ett viktigt religiöst påbud.

Frågan är, vad har skolan och barnen med detta att göra? Religion är en privat sak som staten och det offentliga inte skall befatta sig med. Det betyder att staten och myndigheterna inte får vara religiösa och att det gemensamma, det offentliga rummet inte får beträdas av religionen. Ett humant, jämställt och civiliserat samhälle måste vara sekulärt för att ingen medborgare skall diskrimineras.

Skolan är ett samhälleligt organ som inte borde ha någon annan huvudman än samhället självt eftersom den har med allas vår framtid att göra. Skolans grund, mål och verksamhet måste vara icke religiöst på alla plan för att kunna ge våra barn en vetenskaplig, human och fast grund att stå på i sin utveckling och i sin väg mot vuxenvärlden och

till sidan 2

för det egna livsvalet senare som vuxen.

Ramaskrin efter slöjförbudet på Minervaskolan i Umeå, vill hävda att frågan handlar om religionsfrihet och diskriminering av folk med annan tro. Men vad var det för skola som frågan gällde? Var det en skola för vuxna som förbjöd kvinnor att dölja håret under den islamiska sjalen eller var det en grundskola?! De skrikande religiösa krafterna och de ömma ande kulturrelativisterna bortser gärna från att det handlar faktiskt om slöja på en sjuårig flicka, en lågstadielev som tar sina första steg på kunskapsinhämtningens och nyfikenhetens väg i skolan. Är den lilla sjuåriga flickan religiöst?! Knappast! Hur i all världen kan

man prata om hennes religion och hennes traditioner när hon inte kan veta vad gud är eller inte är? Det är omänskligt och inhumant att pracka på barn religiösa vidskepelser inte bara hemma utan även i skolan, i det offentliga rummet, där barnen skulle vara skyddade från skrock, dogmer och enfald.

Religionsfrihet handlar

om vuxna; de som har gjort ett val eller anses vara kapabla till att göra det. Men inte ens vuxnas religionsfrihet innebär frihet på alla plan. Religionsfriheten betyder

den vuxnes frihet att tro på vad hon vill i sin privata sfär. Skolan tillhör inte den privata sfären och skall inte heller göra det. Barn har ingen religion och ingen religion skall få tränga sig in i barnens värld. Religiösa symboler har ingenting att göra i skolan. Inte ens utanför skolan skall religionen få ingripa i barnens liv. Barn måste få

vara barn och få utforska världen utan religioners trångsynta, enfaldiga, dogmatiska och kvinnofientliga påbud.

Men vad döljer sig bakom slöjan själv? Jo, inget mindre än det avskyvärda, kvinnofientliga patriarkatet. Den är till för att sätta kvinnor på plats som en andra rangens medborgare, som underordnade varelser vilka tillhör sina manliga ägare och för att visa sin skönhet endast för den rättmätiga ägaren. De som påstår att slöjan gör att kvinnan inte blir ett sexobjekt, är fullständigt på villovägar. Slöjan är till exakt för detta ändamål. Hon anses som ett sexobjekt och slöjan är ämnad att försvara detta sexobjekt från utomståendes blickar genom att

dölja henne och förneka henne hennes kvinnlighet.

Det är just dessa värderingar som slöjan förmedlar till de små intet ont anande flickor och pojkarna. Det är dessa könsroller slöjan försvarar och bevarar. Vuxna religiösa kvinnor och män har rätt till sin tro även när

till sidan 6

Omskäreelse av pojkar; övergrepp eller mänsklig rättighet?

Jan Larsson

Omfattas små pojkar i Sverige av FNs mänskliga rättigheter?

Vem bryr sig om att små pojkar utsätts för grovt sexuellt våld?

- Inte Rädda Barnen
- Inte Riksdagen
- Inte Regeringen
- Inte Diskrimineringsombudsmannen

Jag talar om den lag från 2001 som godkänner "omskäreelse av pojkar".

Att utsättas för en könsstympning och få sitt könsorgan sönderskuret är en av de största kroppsliga kränkningar man råka ut för.

De delar som skurits bort kan den drabbade aldrig få tillbaka hur gärna han än vill.

Förespråkare av könsstympning har i alla tider hittat på förevändningar, alltifrån att det skall bota till exempel TBC, krokig ryggrad, onani, och nu senast HIV, eller att det behövs för att man skall

upptas i den religiösa gemenskapen.

Rädda Barnen anser att det skulle störa deras arbete i fattiga länder om dom tog ställning mot könsstympning av pojkar.

I ett av förarbetena till lagstiftningen som kom 2001 och som tillåter stympning av pojkar står att läsa:

"Regeringens uppfattning är att ett förbud mot

omskäreelse är en sådan inskränkning av religionsfriheten som inte är tillåten. Redan på den grunden är det således uteslutet att införa ett sådant förbud."

Detta är ett felaktigt

antagande som är baserat på att ingreppet är något trivialt, ungefär som att skvätta vatten på huvudet vid ett barndop.

Det kan inte ingå i religionsfriheten att få stympa kroppsdelar på ANDRA människor, möjligtvis på sig själv, när man blivit vuxen.

Tasso Stafilidis (V) har lagt en riksdagsmotion som rättar till de flesta missförhållandena som nämns ovan.

Även Marietta de Pourbaix Lundin (M) har lagt en snarlik motion.

I korthet föreslår Tasso att nuvarande lag som förbjuder kvinnlig könsstympning även skall omfatta pojkar under 18 år. Åldersgränsen 18 år ger den vuxne man som vill stympa sig möjlighet att göra det.

Riksdagen har avslagit båda motionerna.

Ordföranden för Liberala Kvinnor (Fp) säger år 2005: **"Omskurna män har lättare att hålla sin penis ren."**

- Tänk om Lars Leijonborg skulle säga att kvinnor som skär bort de inre blygdläpparna har lättare att hålla sin vagina ren.

Diskrimineringsombudsmannen anser att det är en förälders rättighet att få

till sidan 4

skära sönder sina små pojkars könsorgan.

Att vi inte hör fler protester mot stympningen kan bero på att det fortfarande finns många tabun kring sexualiteten.

Det är få könsstympade män som vågar erkänna inför sig själva att de har förlorat en viktig kroppsdel. Att tala om en impotens, eller nedsatt förmåga till sexuell förmåga och njutning till följd av könsstypning är smärtsamt och svårt. Det finns dock en växande skara män som insett hur invalidiserade de blivit.

Man hittar mängder av information på internet med en sökning på "Foreskin restoration".

Efter år av obekvämt tejpande och dragande i sina stympade kön lyckas flera män återskapa en förhud som hjälpligt liknar den de bestulits på.

The Guardian hade en lång artikel om "Foreskin restoration" 29 okt i år.

Några fakta:

* 1 - S t y m p n i n g invalidiserar alltid penis. Ett fåtal av alla nackdelar som en "korrekt utförd" stympning innebär: Förhuden, en hudyta stor som ett kreditkort, full med erogena specialiserade nerver skärs bort.

Förlusten av alla dessa nerver gör självklart penis

okänsligare. Ollonet är ett inre organ, ej avsett att exponeras mot luft eller kalsongtyg.

Med tiden tappar ollonet sin känslighet och huden blir tjock och förhårdnad. Hela samlagsmekaniken försämras pga förlust av "Gliding action" eftersom den kvarvarande huden förlorar sin rörlighet.

1998 avled en 3-årig pojke i Göteborg i samband med könsstypning.

Den intresserade hittar lätt mängder med information på internet om nackdelar med könsstypning.

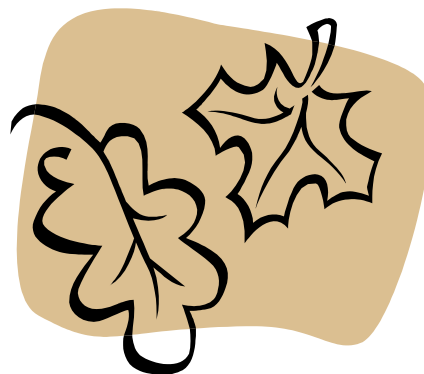
* 2 - K v i n n l i g könstympning, förbjöds 1982 i Sverige. ALLA ingrepp i det kvinnliga könsorganet är förbjudna, även för en vuxen kvinna som ger sitt samtycke. Exempel på ett förbjudet ingrepp, betydligt mindre omfattande än att skära bort hela förhuden på en pojke, är s.k. "prickning" av klitoris.

*3- Diskrimineringslagen har ändrats så att det numera är förbjudet att särbehandla någon pga kön. Jämför med *2.

*4- Barnet har rätt att säga nej till att bli omskuret. En liten pojke får själv ta ansvar för att freda sitt könsorgan. Även nyfödda pojkar stympas. Jämför med

*2. Jämför även denna syn på barn med ett pressmeddelande från Riksåklagaren 2005-10-18 angående ett sexbrott mot ett barn:

"Den nya sexualbrottslagstiftningen innebär en skärpt syn på sexuella övergrepp mot barn. ... Lagstiftaren har ansett att barn under 15 år behöver ett absolut skydd mot alla former av sexuella handlingar och att sådana handlingar alltid är en kränkning av barnet. Utgångspunkten är att barn aldrig kan samtycka till sexuella handlingar."

Nuvarande lag strider mot FN:s mänskliga rättigheter, FN:s barnkonvention, lagen om diskriminering samt även föräldrabalken.

Avslutningsvis hoppas jag inom kort kunna säga till den som undrar hur vi följer FN:s barnkonvention: "Här i Sverige skär vi inte i våra barn."

Svenska journalisters intensiva rapportering av hedersmord har överlag gett mycket goda resultat. Mediernas sätt att förklara hedersmord har tyvärr även medfört vissa nackdelar. Den 21 januari, Fadimes dödsdag, förra året publicerade Göteborgs-Posten tre artiklar. I överingressen

kunde man läsa: ”I dag är det tre år sedan Fadime Shahindal mördades av sin pappa. Skälet var att hon vanhedrat familjen genom att ha en svensk pojkvän”.

Den 13 juni 1998 skrev Aftonbladet med stora bokstäver: ”Fadime hotas till livet för att hon valde en svensk pojkvän. Fadime har länge levt med dödshot från sin egen familj. Hennes ”brott”: hon hade en svensk pojkvän”. Samma dag som Fadime mördades kunde man läsa i Aftonbladet:

”26-åriga Fadime har under flera år levt på flykt undan sin familj och sina släktingar sen hon träffat en svensk pojkvän”.

Har hedersmord med rasism att göra?

Rasool Awla

Den 13 december 2005 sökte jag via sökmotorn AltaVista på ordkombinationen ”hedersmord pojkvän”. Sökningen gav 1330 träffar. Sedan sökte jag på ”hedersmord svensk pojkvän” denna sökning gav 1310 träffar. Skillnaden är bara 20 träffar. Detta kan

Rasool Awla: Dessa kvinnornas ”brott” handlar inte om att ha svensk pojkvän.

tolkas som en indikator på hur massmedier i Sverige har förklarat hedersmord och dess orsaker.

Hedersmord hör inte till någon specifik kultur, socialklass eller etnisk grupp. Det tillämpas av såväl muslimer som de som tillhör religiösa minoriteter i islamvärlden och delvis även utanför islamvärlden. Vanligast är det dock bland muslimer i Mellanöstern, Afghanistan, Pakistan och Nordafrika. Merparten av

de människor som lever i en ”hederskultur” är inte beredda att gå så långt som till att döda någon för hederns skull; de som är beredda att döda är i minoritet.

I Mellanöstern har hedersmord tillämpats i flera tusen år – långt före islams födelse. Fenomenet har alltså

inte uppstått bland invandrargrupper i Sverige! Invandrare från kyskhetskulturer har tagit med sig ”seden” hit. De tusentals kvinnor som mördas i hederns namn runt om i världen är aldrig dödas inte heller för att de har haft en kärleksaffär med en svensk man. Pela Atroshi mördades i hederns namn i juni 1999. Hennes pojkvän var inte svensk. Enligt den norska tidningen Ny Tid 2005-02-12 och Sundsvalls Tidning 2002-01-23 var Fadime Shahindals pojkvän, Patrik, inte heller ”helt svensk”. Hans mor var svenska medan hans far var muslim från Iran.

Kvinnor i en hederskultur drar inte skam över sin släkt genom att skaffa sig en pojkvän med en annan etnisk eller religiös tillhörighet än den egna familjen. Deras ”brott” är

till sidan 6

att de har dristat sig till att inleda en relation överhuvudtaget!

De allra flesta kvinnor

som dödas i hederns namn i världen dödas i sina egna hemmiljöer på grund av att de har haft ett förhållande med en man – oftast en granne eller på annat sätt en bekant – som har samma kultur, religion och etniska tillhörighet som flickan själv. Uppenbarligen är den här synen på föräktenskapliga förbindelser mycket svår att ta till sig för människor i ett land som Sverige, där den sexuella friheten mer eller mindre är en självklarhet.

Journalister har som bekant oerhört stor makt men just därför också ett stort ansvar. Få andra påståenden om invandrare torde kunna skapa den rasism och främlingsfientlighet som de ovan nämnda formuleringarna är i stånd att göra – på en rasistisk hemsida, Forum

mot islamisering, citeras Aftonbladets artikel från den 13 juni 1998 (se ovan).

Jag tror inte att Fadime

och andra som har dödat i hederns namn, hade velat att debatten kring deras död skulle förklaras på detta felaktiga vis.

Låt inte de felaktiga förklaringarna till hedersmord, som fått så stor spridning, föröka sig ytterligare och på det sättet

förstöra de goda effekter som uppnåtts med hjälp av just journalister!

* Artikeln har publicerats tidigare i Aftonbladet 060219.

Vems kultur?

mitt ständiga stöd, min bollplank och min kamrat i denna kamp som jag får priset för ensamt här. Jag vet inte om jag hade stått här idag om hon inte fanns vid min sida. Tack än en gång.

Leve Fadimes minne.
Leve kampen för frihet och jämlikhet.

2006-01-20

Slöjan är diskriminerande

.....

den är helt förkastligt för det moderna samhället som har jämlikhet och jämställdhet som sina ideal. Men samhället skall aldrig köpa de religiösa tro som sanning och bejaka deras normer. I just detta avseende måste samhället skydda barnen från religionens uppenbara kvinnofientliga könsroller och normer vilket slöjan är ett uttryck för. Att det är en påbud från gud ändrar inte saken så som de troende önskar. Det visar bara på att gud talar patriarkatets språk och inte jämlikhetens.

Slöja på barn bör förbjudas eftersom barn inte har någon religion. Att sätta slöja på barns huvud är en diskriminering av barn på grund av föräldrarnas religiösa hemvist.

Var snäll och glöm inte bort att slöjan är en diskriminering av kvinnor. Skolan skall vara sekulär till 100%. Inga religiösa symboler skall få förekomma i de svenska skolorna för barn.

Barnen Först
Soleyman Ghasemiani
2006-03-26

Vems kultur?

Kurdistan. Vi tillhör den förtryckta kulturen, den kultur som jagas av den politiska makten, med sina militära styrkor, med sina religiösa institutioner, med sina arméer av inskränkta nationalistiska bakåtsträvande sångare, poeter, målare, charlataner och kulturelit. Vi är beviset på lögnen om kulturen. I Kurdistan, likväl alla andra länder i världen, finns olika kulturer. Den härskande kulturen vill framställa sig överallt som den enda och allmängiltiga kulturen. Detta är maktens lögn, de härskande klassernas lögn för att kväsa underklassens krav på jämlikhet.

Hederskulturen är inte kurdernas kultur. Den är makthavarnas kultur som bygger hela sin samhällsordning på kvinnans förtryck, på deras roll som andra rangens medborgare, på kyskhetskulturen och på den totala kontrollen av kvinnans sexualitet. Denna kultur har bekämpats i århundraden av massor med människor men det är inte deras version ni har hört om de sociala och historiska förhållandena utan maktens språkrör och traditionens fanbärare.

Jag är ingen ”kultur-expert” eller försvenskad blatte, som regerings utredare Masoud Kamali spyr galla över. Det är inte

Sverige som har skänkt mig mina värderingar. Jag var mer progressiv och modernist än hela det svenska kulturetablissemanget innan jag ens hade hörts talas om Sverige som land. Jag stod på barrikaderna i Kurdistan och Iran och kämpade med mitt liv som insats för frihet och jämlikhet och mot både den trångsynta nationalismen och den politiska islam. Jag förlorade de flesta av mina närmaste vänner i den islamiska regimens fångelser och på avrättningsplatserna just för att de företrädde en annan kultur som stred mot både den islamiska regimens kultur och den västerländska kultur-relativistiska bilden om oss som kurder, iranier eller araber.

Problemet med den svenska hållningen i fråga om hedersmord är att den inte ser dessa två olika kulturer som lever sida vid sida inom alla grupper, vilken etnicitet de än har. Därför blir ansträngningarna att förebygga hedersrelaterade brott verkningslösa om inte katastrofala. Man stöttar nationalistiska, traditionella och religiösa grupper i hopp om att hjälpa utsatta flickor. Man anlitar imamer och religiösa företrädare som kulturtolkar för att lösa kulturkonflikter mellan invandrarbarn och deras föräldrar, när de traditionella och religiösa

värderingarna utgör själva problemets kärna. Religiösa skolor får fortfarande odla k y s k h e t s - o c h hederskulturen med statens goda minne. I hederskulturens fotspår får fortfarande traditionella och religiösa föräldrar förhindra sina barn i allmänhet och flickor i synnerhet att delta i olika skolämnen och aktiviteter. Det finns barn som inte får få utlopp för sina musikaliska sinnen, inte ens på de futtiga musiktimmarna i skolan. Det finns barn som inte får skaka av sig de kuvade exploderande rörelserna i sina celler, på skolans dansgolv. Det finns de som inte får teckna, de som inte får vara med på sex- och samlevnadstimmarna och känna sin och det motsatta könets kropp. Vad kan detta kallas för om inte apartheid för barn i den svenska skolan?

Jag hoppas att hederskulturen tar sitt sista andetag snarast och att jag blir den sista som behöver stå här för att få Fadimes minnesfonds pris för insatser mot hedersbrott. Jag tackar styrelsen för Fadimes Minnesfonds erkännande av mitt arbete på detta område. Och jag vill tacka hjärtlig min l i v s k a m r a t L e y l a Ghasemiani, som inte kunde vara med mig idag på grund av sjukdom. Hon har varit

 till sidan 6

Vems kultur pratar vi om?

Soleyman Ghasemiani

Det första jag känner, när jag nu står här för att ta emot priset ur Fadimes minnesfond för år 2006, är sorg, vemod och till slut en stor vrede. Jag önskar ur hela mitt hjärta att jag aldrig behövde vara här. Tänk om Fadime levde idag och ingen behövde få sin dag förpestad av förtryck, orättvisor och lidanden. Tänk om jag var här för mina litterära alster och tagit er med mig på en rundtur i den poetiska världen fylld med kärlek, omtanke, ömhet och ett fritt, glatt och lent liv. Men nu är jag inte här för att läsa för er ur mina diktsamlingar. Jag är inte här i egenskap av poet med kurdiskt ursprung, utan för att hedra minnet av

ett brinnande liv som släcktes obarmhärtigt.

Jag kommer ihåg dokumentärfilmen som visades på SVT 1998 där Fadime medverkade i. Jag kommer ihåg hur den kurdiske representanten för Kurdiska riksförbundet anklagade Fadime för att hon "överdrev" när hon pratade om det könsförtryck som hederskulturen utsatte unga kurdiska flickor för. Denna reaktion var inte alls någon isolerad företeelse utan hela den kurdiska nationalistiska rörelsen med en mosaik av olika grupperingar stämde in i. Jag kommer ihåg detta så väl eftersom den socio-kulturella och litterära tidskriften HANA som jag

är redaktör för, blev behandlad precis på samma sätt av de nationalistiska och religiösa strömningarna när den kritiserade de traditionella, och kvinnofientliga värderingarna på olika nivåer, inom språket, litteratur, musik, poesi, nöjen, skämt, sex och samlevnad, ekonomi, religion, politik etc.

Jag och Fadime hade säkert olika uppfattningar i många frågor. Men vi tillhörde samma sociala rörelse bland den kurdiska befolkningen. Vi hade samma kultur; en kultur som det första den ser i mötet människor emellan, är det mänskliga värdet, det gemensamt mänskliga, solidariteten, gemenskapen. En kultur som inte bygger några murar mellan människor med utgångspunkt från kön, hudfärg, etniska, religiösa, eller andra konstlade tillhörigheter.

Men min och Fadimes kultur skiljde sig från den härskande kulturen i

 till sidan 7

Barnen Först

Ordf. Soleyman Ghasemiani

Barnen Först
Box 69
424 22 Angered

Tel: 070- 444 15 78
Fax: 08- 590 737 99

info@barnenforst.se
www.barnenforst.se

OBS!

Vi har ny adress!

www.barnenforst.se

Children First

Main Office:
Chair Person, Soraya Shahabi
CF, BM Box 2592
London WC1N3XX / England

Tel. 44-798 134 3101
Fax: 1-413-639- 1602
childrenfirstinternational@yahoo.ca
www.childrenfirstinternational.org